

nedlagt i dette Forslag: at det skal være en vederlagsfri Hjælp, de gamle skal have, og at Udgiften skal dækkes gennem de almindelige Skatter, saa kan vi netop komme til at ramme dem, der i Øjeblikket har Raad til at ødsle med Pengene, langt mere føleligt, samtidig med at vi kan tage Hensyn til dem med de mange Børn ved Paaligningen af Skatterne. Jeg tror, vi er kommet til en Periode i Udviklingen her i Danmark, hvor det kan være nødvendigt at tage særligt Hensyn til de Familier, der har mange Børn. Hvis ikke vi gør det, maa vi i alle Tilfælde gøre os det klart, at Lønniveauet maa bringes op til en saadan Højde, at Lønnen er tilstrækkelig til at ernære ogsaa Familierne med de mange Børn. Der er intet Samfund, der kan gaa imod et Lønkrav, der har den Begrundelse, at Forhøjselsen er nødvendig, for at en Familieforsørger kan forsørge sine Børn. Vi har 2 Aldersklasser, som ikke ved egen Hjælp kan forsørge sig, men som skal have Hjælp af andre. Den ene Aldersklasse er Børnene, den anden er de gamle. Hvis vi her i Danmark vilde gennemføre en Aldersdomslovgivning, der var bygget paa Tvangsforsikringsprincippet, vilde den særlig komme til at hvile tungt paa dem, der i Forvejen har faaet den Opgave at sørge for den ene Aldersklasse, der ikke kan klare sig selv, for Børnene. Det er for mig et afgørende Moment for, at vi ikke kan gaa den tvungne Folkeforsikrings Vej, idet vi absolut vilde gøre Uret mod dem, der har faaet den Opgave at sørge for den ene af de Aldersklasser, der trænger til Hjælp.

Tilbage af de 3 Principper, jeg nævnedes, har vi saa Understøttelses- og Pensionsprincipperne, og da det foreliggende Lovforslag bygger paa Pensionsprincippet, er det givet, at det paa et afgørende Punkt maa bryde med det, der er lagt til Grund for den nuværende Aldersdomslov, som er en ren og skær Understøttelseslov. Allerede i Lovforslagets Titel er det paa en Maade fastslaaet, at vi ikke her staar overfor en Understøttelseslov, hvor de, der anmoder om Hjælp, er afhængige af, hvorvidt et Byraad eller en Kommunalbestyrelse er mere eller mindre velvillig, men at det her drejer sig om en Ret for hver enkelt gammel Mand eller Kvinde; naar de naar over en vis Alder, og deres økonomiske og andre Forhold i øvrigt betinger det, har de Ret til at kræve en bestemt Aldersrente.

Jeg hilser med Glæde, at vi gaar bort fra det gamle Understøttelsesprincip og gaar over til det, som jeg mener ligger i dette Forslag, til et Retsprincip. Men for at

komme til Klarhed over, om det nye Retsprincip afhjælper de Mangler, som klæber ved det gamle Understøttelsesprincip, er det nødvendigt, at vi stiller os klart, hvordan denne Lov vil virke i det praktiske Liv, og om det maa skønnes, at den, naar den føres ud i Livet, vil afhjælpe nogle af de Mangler, som alle ved klæber ved det gamle Princip. Alle, der har haft med Administrationen af den nuværende Aldersdomslov at gøre, har opdaget, at der bl. a. er den store Mangel ved den, at de gamle bliver behandlet meget forskelligt i de forskellige Kommuner. Det gaar let saadan, at to gamle Mennesker, der i øvrigt er ens stillede baade økonomisk og i Henseende til Helbred, faar vidt forskellige Aldersdomsunderstøttelser i de forskellige Kommuner. Dette er meget uheldigt, men det kan umuligt være andet, naar vi overlader Størrelsen af Beløbet til det frie Skøn som foretages af forskellige Mennesker. Det er forstaaeligt, at det bliver saadan. Men vi, der har haft med Lovens Administration at gøre, har ogsaa gjort en anden Opdagelse, og den er mindre forstaaelig. Vi har nemlig opdaget, at selv indenfor den samme Kommune er der Forskel paa de Understøttelser, som de enkelte aldersdomsunderstøttede faar. Det skyldes den Omstændighed, at de, der er beskedne og nøjsomme, og som ikke uden særlig nødvendige Grunde ulejlig Kommunalbestyrelserne med nye Begæringer, faar en alt for lav Understøttelse i Forhold til dem, der benytter Lejligheden til stadig at begære deres Aldersdomsunderstøttelse forhøjet. Jeg tror, der er mange, hvorom det kan siges, at de i og for sig ikke kommer for højt op; men der bliver en urimelig Ulighed imellem de beskedne og nøjsomme og dem, der stadig presser paa. Det er en anden Mangel ved Loven. Disse to store Mangler, at der bliver Forskel mellem Understøttelserne i de forskellige Kommuner, og at der indenfor de enkelte Kommuner bliver stor Forskel mellem de beskedne og de mere paa-trængende, bliver afhjulpet ved det nuværende Lovforslags System, naar det bliver ført ud i Praxis.

Der er et andet Punkt, som jeg gerne vil paapege, og som jeg anser for et stort Gode ved det foreliggende Forslag om Aldersrente, nemlig at der gives Adgang til, at en gift Kvinde kan faa Understøttelse, selv om Manden ikke er 60 Aar. Vi havde et Eksempel, hvor en Mand led af stærk Synssvækkelse; denne Svaghed blev selvfølgelig værre med Alderen, og en skønne Dag, inden vedkommende var naaet til Alderen 60 Aar, var hans Synsevne saa svag, at Arbejdsevnen næsten var borte.